

ԻՆՆԵՐՈՐԻ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի էս տարվանը 6 ռուբլի:
Առանձին Համարները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միայն խմբագրատան մէջ:

(Պարագրաֆացիք դիմում են ուղղակի
Тифлис. Редакция „Мшакъ“

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տոհմ օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնների Համար վճարում են
խաբանչիւր բառին 2 կոպեկ:

„ՄՇԱԿ“ ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱ- ԿԱՆ ԼՐԱԳԻՐ 1880 Թ-ին

ՀՐԵՏԱՐԵԿՎՈՒՄ Է ԸՄԵՆ ՕՐ, բացի տօն և տօներէի հե-
տևեալ օրերէն:

Լրագրի դիրքը և պրօգրամման նոյն են մնում: Մենք ստանում
ենք ՍԵՓԵՆԻՆ ԶԵՆՈՒԳԻՐՆԵՐԻ: «ՄՇԱԿ» տարեկան գինը
10 ռուբլի է, կէս տարվանը 6 ռուբլի: Գրվել կարելի է ՄԻՆՅՆ
ԽՄՐԵԳՐԵՏԵՆ մէջ:

ԸՄԵՆՁԻՆ ՀԸՄԵՐՆԵՐԸ ծախվում են 5 կոպեկով հատը:
Օտար քաղաքներից պէտք է գիմել հետևեալ հասցէով
Тифлис. Редакция „Мшакъ“.

Խմբագիր—Հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Պրօգրամայի խնդիր.— Ներքին տեսու-
թիւն: Մեր հասարակական վերջերից մէկը
Նախկին խմբագրին: Ներքին լուրեր.— «Մշակի» հե-
տևողները.— Յայտարարութիւններ.— Բան ասի-
րական: Հայոց թատրօն:

ՊՐՕԳՐԱՄԱՍՅՈՒՆ ԽՆԳԻՐ

Մեր խօսքերը կարգալով ան-
ցեալ յօդուածում, գուցէ ընթեր-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

Պրօգրամայի խնդիր.— Ներքին տեսու-
թիւն: Մեր հասարակական վերջերից մէկը
Նախկին խմբագրին: Ներքին լուրեր.— «Մշակի» հե-
տևողները.— Յայտարարութիւններ.— Բան ասի-
րական: Հայոց թատրօն:

ՀԱՅՈՑ ԹԱՏՐՈՆ

ԿՈՌԻՒՄԻՏԵՆ ՀԻՆԳ ԱՐՄՈՒԱԾՈՎ, ԹԱՐԳ-
ՄԱՆՈՒԹԻՒՆ ԹՈՒՍԵՐԵՆԵՑ

Այդ գրքման առաջին անգամ արվեցաւ Թիֆ-
լիսի հայոց բեմի վրա պ. Աղամանի քննադի-
մին, դեկտեմբերի 29-ին, 1879 թ-ին, իսկ երկրորդ
անգամ ներկայ թիւ յունվարի 21-ին:

Ինչպէս յայտնի է, պ. Աղամանը շնորհ բերելով
մեզ մօտ պ. Պոլսոյ, իր հետ բերել է, որպէս բա-
ժինք Թիֆլիսի հայոց կամօրէնի և մշակական խմբի
համար մի ամբողջ բեմադրութիւն ֆրանսիական հը-
նացած, անմիտ, բոմանտիկական դարձրի թարգ-
մանված պիէսաների... Երբ իմացայ որ նրա բե-
մադրութիւնը պիտի ընդհատուի, որ ինչպէս արդէս
սոված էր, թարգմանված է ուսուցիչներէն, — գար-
մացայ... Եթէ Աղամանը տային է այդ պիէսան
իր բեմադրութիւնը, երբի դա բոմանտիկական դարձրի
chef-d'oeuvre պէտք է լինի, մտածեցի ես:

Եւ անա յունվարի 21-ին շտապեցի ներկայ գտն-
վել այդ պիէսայի ներկայացմանը:

Նստելով բաղկածութիւն մէջ, բաց արի ափիան
որ ինչպէս յայտնի է միշտ ամենալաւ ուղեցոյց է
պիէսայի բովանդակութիւնը լաւ ըմբռնելու հա-
մար, Բայց ինչ եմ տեսնում. նախ ասված չէ թէ
գործողութիւնը որտեղ է կատարվում, երկրորդ-
բարձր գործող անձանց միմեանց մէջ յարաբերու-
թիւնները ամենին բացատրված չեն: Ինչ կարելի
է հասկանալ այդ տեսակ ափիայից, որի մէջ
միայն անուններն են շարված՝ Ալեքսանդր—Մօրէլ,
Տիբերիէ, Գարսի բժիշկ, Բուսո, Արման, Բէմի,
Լուիզ, Ժընըվէյ, Սուսաննա և Ժիւլիէտ: Ո՞ր
ուս հայն է, ո՞վ ում արդիւն է, ո՞վ ում Ո՞ր
ով պարտ է, ո՞վ ծառայ է, ոչինչ յայտնի չէ...

Պիէսայի խաղը սկսվեց ինչպէս որ ափիայի
վրա ոչինչ յայտնված չէր, պիէսայումն էլ յայտն-
վեցաւ որ իրանք գործող անձինք չը գիտեն որոշ
կերպով իրանց մէջ եղած յարաբերութիւնները:

Եւ այդ բոլորը դա համար որ բոլորը յայտնվի
վերջին, հինգերորդ արարուածում...

Տիբերիէի հարուստ վաճառական է, Արման նը-
րա հարազատ որդին է, բայց հայրը վերջն է ի-
մանում միայն, որ Արման իր որդի չէ,
այլ իր կնոջ որդին, որ նրա սիրեկանից է ծնվել:
Ալեքսանդր Տիբերիէի անհարազատ որդին է, բայց
նա այդ երկար ժամանակ չէ իմանում, Լուիզա
Բուսոսի աղջիկն է, բայց այդ մասին հասարակու-
թիւնը չառ ու չէ տեղեկանում, իսկ նա աղջիկն
է Ժընըվէյ, այդ ես այդպէս էլ չիմացայ մինչև
վերջը: Բայց ամենազարմանալին այն է որ երկու
եղբայրները Ալեքսանդր և Արման ոչ թէ միայն չեն
իմանում որ իրանք եղբայրներն են, բայց միմեանց
չեն էլ տեսել երբէք, որովհետեւ երբ Արմանը գո-
ղանում է մոլորակից 40,000 ֆրանկ և Ալեքսան-
դրան գիշերով տեսնում է լուսնակի լուսաւորու-
թեամբ, նա շտապում է տուն և չուտով նկարում
է Արմանի դէմքը (Ալեքսանդրի է) որպէս զի
չը մտածայ նրա դէմքը և յետոյ ֆոտօգրաֆիա է
հանում այդ պատկերից: Երբ Ալեքսանդր կուրանում
է և պատկերում է Լուիզայի հետ, Արմանը սիրա-
հարկում է Լուիզայի վրա, գրում է նրան սիրա-
հարկական նամակներ և ուղում է խել Լուիզային
իր մարդուց: Բայց ոչ Լուիզան գիտէ թէ Արմանը
իր մարդու եղբայրն է, ոչ էլ Արմանը գիտէ թէ
Լուիզան իր եղբոր կինն է, ոչ էլ Ալեքսանդր գիտէ
թէ Արմանը իր եղբայրն է, խօսում է նրա հետ,
լսում է նրա ձայնը, բայց ոչինչ տեղեկութիւն
չունի թէ դա ինչ մարդ է: Վերջապէս Սուսաննա
և Ժիւլիէտի ազգայինը, նոյնպէս չը գիտէ թէ ով է
Արման, որին տեսնում է և որի հետ խօսում է...

Ամբողջ պիէսայի բովանդակութիւնն էլ կայա-
նում է այդ ան գիտութեան մէջ: Ժընը-
վէյ սիրում է Ալեքսանդր, բայց Ալեքսանդր չը գիտէ
թէ Ժընըվէյն իրան սիրում է, իսկ ինչն սիրում
է Լուիզային, և Լուիզան նրան է սիրում, բայց Ժը-
նըվէյն այնու ամենայնիւ սիրում է Ալեքսանդրին
զորում է իր սէրը Լուիզայի համար: Ալեքսանդր
որ շատ օրինաւոր մարդ է, պատահմամբ թուղթ

ցողը զարմանքով հարցնէ. մի՞թէ
ուսում առնելու իրաւունքից պիտի
զրկել հայ օրիորդներին, երբ ժա-
մանակը այնչափ առաջ է գնացել,
որ եւրօպական լուսաւորութիւնը
զուրումների երկրումն է մինչև
անգամ թափառում: Այո, հայոց
օրիորդներին հարկը անգամ է
հարկաւոր եւրօպական լուսաւո-
րութիւնը, բայց ինչ ուղղութեամբ
և ինչ պրօգրամմայով այդ է գլխա-
ւոր հարցը: Մի՞թէ որ և իցէ
գերմանական մի գիւղի մէջ գոր-
ծադրվող պրօգրամման կարելի է
գործադրել մի Վարդաշէն, մի
Ղարաբլիսայ գիւղի մէջ: Գերմա-
նական օրիորդները աւելի են զար-
գացած, նոցա պահանջները և
նիւթական դրութիւնը աւելի
բարձր են քան թէ մերը, վերջա-
պէս գուցէ եւրօպացի օրիորդների
ընածին յատկութիւնը և դարերով
կազմված ու հաստատված ուղ-
ղութիւնը ուրիշ ընաւորութիւն և
ուրիշ ձև են ստացել, քան թէ

է խաղացել և պատահմամբ տանում է տուն
30,000 ֆրանկ, որ չէ կարող վճարել իր
պարտատիրոջ, որովհետեւ փող չունի, բայց Ժընը-
վէյն վճարում է իր բաժնիքից Ալեքսանդր պարտքը
և Ալեքսանդր այդ չէ իմանում մինչև հինգերորդ
գործողութիւնը և Ժընըվէյն էլ, որ կուսանոց է
մտնում, նոյնպէս չէ յայտնում մինչև վերջին գոր-
ծողութիւնը թէ ինչն է վճարել այդ պարտքը և
համբարում է որ Ալեքսանդր տանվի, իր հօր տանից
աքսորվի, մեղադրված լինելով իբր թէ գողացել է
40,000 ֆրանկ, և իբր թէ այդ գողութեան է վճա-
րել իր թղթախաղի պարտքը, այն ինչ Արմանն է
գողացել այդ փողերը, որին Ալեքսանդր մի անգամ
տեսել է լուսնի շողերից լուսաւորված, ունի նրա
պատկերը, կարծեմ ութ տարի չարունակ պահում
է նրա պատկերը իր ծոցում և յայտնում է այդ
մասին նոյնպէս հինգերորդ գործողութեան մէջ...

Ընթերցող, հասկացա՞ք մի բան այդ պիէսայից,
— ես ոչինչ...

Գրամայի հինգ գործողութիւնը լսելուց յետոյ,
ես համոզվեցայ որ թէ այդ պիէսան վեցերորդ
գործողութիւնն ունենալ, կը յայտնվէր, որ Ալեք-
սանդր, Տիբերիէի սիրուհին, բոլորովին մա-
նած չէ, այլ կենդանի է և ապրում է Լուիզայի
մօտ, ազգանուն կերպարանքով և Սուսաննայի ա-
նունով, իսկ բժիշկ Գարսի, որ բժշկել է Ալեք-
սանդր և մենամարտութեան է հրաւիրել Արմանին,
պաշտպանելով կոյր Ալեքսանդրին, որ ինչն մենամար-
տել չէ կարող, բժիշկ Գարսի, ասում եմ, կը
յայտնվէր Տիբերիէի հանգուցեալ կնոջ սիրեկանը
և այդպիսով կը յայտնվէր որ նա մենամարտու-
թեան էր հրաւիրել իր որդուն: Վերջապէս, եթէ
կօթերորդ գործողութիւն լինէր, — կը յայտնվէր որ
Իմի ծառան Բուսոսի անհարազատ որդին է, ու-
րեմն Լուիզայի եղբայրն է:

Եւ այդպէս անվերջապէս կերպով...

Իսկ ամբողջ պիէսայի միտքը այն է, որ արդա-
րութիւնը և անմեղութիւնը հինգ գործողութիւնից
և անասելի տանջանքներից յետոյ յաղթող է հան-
դիսանում, իսկ շարութիւնը պատժվում է...
Արեմն պիէսայի այդ խառն և խճճված ինտ-
րիզան միայն դա համար էր, որ յայտնվի այդ
հասարակ և հնացած, բայց իրականութեան մէջ
գրեթէ երբէք չիրագործվող միտքը:

հայ աղջկայ ձիրքը և յատկու-
թիւնները: Հայ աղջկը առանց
կիկի և ճախարակի, առանց տեխ-
նիկական պարագիծների նոյնն է,
ինչ ձուկը առանց ջրի, հայ աղջի-
կը առանց խոհանոցի նոյնն է ինչ
կոյուրտը առանց փխրուն հողի:
Արեմն մի՞թէ եւրօպական պրօ-
գրամման կարելի է բնական հա-
մարել և հայ աղջկայ դարերով
առաջ եկած անհաստական յատ-
կութիւններին: Վերջապէս եւրօ-
պացի աղջկան շրջապատող պայ-
մանները և ընտանեկան պահանջ-
ները միանգամայն այլ են քան
թէ մերը: Եւրօպայի մէջ իւրա-
քանչիւր քայլափոխում տարած-
ված են և զարգացած են ամեն
տեսակ գործարաններ, արհեստա-
նոցներ, որտեղ մարդկերանց ձեռ-
քերը փոխարինվում են մեքենայի
ոյժերով, մինչդեռ հայոց կեանքի
մէջ ոչ գործարաններ կան, ոչ
քիմիական լաբորատորիաներ և
ոչ արհեստանոցներ եւրօպական

Յայտնի է որ թատրօնը պէտք է կրթողական
ազդեցութիւն ունենայ ժողովրդի վրա:

Այդ ազդեցութիւնը կարելի է ունենալ երկու
միջոցներով կամ իրէպական գաղափարներ ներ-
նչելով ժողովրդի մէջ և կամ ժողովրդին իրական
կեանքից պատկերներ ներկայացնելով, այսինքն
յարուցանելով ժամանակակից, օրական խնդիրներ:
Եթէ դուք կամենում էք սկսել ժողովրդի
վրա ազդել իրէպական դպրոցի միջոցով, ծանօ-
թացիւն նրան յաւիտեանական, ընդհանուր մարդ-
կային, անմահ գաղափարների և տիպիկ հետ,
ներկայացրէք երեւելի գործերի կատարվումը, մշակ-
ված, ձևի և մաքի կողմից կատարեալ գրուածնե-
րը: Կամենում էք ցոյց տալ անասանաւ մէր և
խանդութիւն, — տուեցէք Շէկսպիրի «Օտելլօ»,
կամենում էք համոզել հասարակութեանը որ չա-
րութիւնը վերջը միշտ պատժվում է, — ներկայաց-
րէք Շիլլերի «Աւազակներ», զիտաւորութիւնն ու-
նէք ընդհանուր մարդկային պակասութիւնների,
մարդկային ընդհանուր կրքերի հետ ծանօթացնել
հասարակութիւնը, — ներկայացրէք Մօլլերի «Ժլա-
տր» կամ «Տարտիֆօ» և այլն:

Շիլլերի, Գեթեի, Շէկսպիրի, Մօլլերի և սրանց
նման գործերի պիտաններ տեսնելով, հասարա-
կութիւնը ճշմարիտ է նոր, ժամանակակից, օրա-
կան խնդիրների հետ չի ծանօթանալ, բայց կրթ-
վելով ընդհանուր մարդկային գաղափարների մէջ,
կընդունի այդ գաղափարները գեղեցիկ և կատա-
րեալ ձևերի միջոցով և ոչ թէ մի պիէսայի միջո-
ցով, որի ձևն էլ անճշտ է, ինչպէս «Ելոյր»,
կամ սրա նման պիէսաները:

Բայց ի հարկէ դա համար հարկաւոր են լաւ
գերասաններ...

Եթէ ոչ, ինչ օգուտ կայ «Ելոյր» պէս գրուած-
ների ներկայացնելուց, որտեղ միտքը ամենահա-
տարակ և հնացած է, իսկ ձևը, որի մէջ գրուած-
քը ամփոփված է, խառնաշփոթ, խճճված և ան-
ճշտն է և պիէսայի զիրքերը, ամբողջ նրա ըն-
թացքը ամենամեծ անպարտութիւններով լի է...
Ինձ կասեն. «դուք խօսում էք ամբողջ ժամա-
նակ նոյն իսկ պիէսայի վրա, բայց ոչինչ չէք աս-
ում գերասանների խաղի վրա»: Գործն ես կը
պատասխանեմ որ ինչքան էլ երկերի լինին դե-
րասանները, այդ տեսակ անճշտն պիէսայում

մտորով: Հայի արհեստանոցը նորա տունն է, ուր գարերով մտել է արդիւնաբերական ոգին և արհեստը և հասել բաւական մեծ տեխնիկական զարգացման: Ինչպէս ապացոյց կարելի է ցոյց տալ տաճկաց Հայաստանը, ուր շրջում են եւրոպական բոլոր գործուածներ, միայն դուրս եկած ոչ գործարաններից, այլ հայուհու ձեռքից. հայուհին եւրոպական մի նշմար գտնելով իսկոյն յարմարեցրել է և արդիւնահասնել նոյնանմանը իր տնական առ ձեռն մեքենաների վրա և այդպիսով մեծ կոնկուրենցիա գրել Եւրոպայից եկող ապրանքի դէմ: Երբ այդպիսի մի ձիրք մտել է և զարգացել հայուհու մէջ գարերի ջանքով, ուրեմն ինչո՞ւ չը պահպանել և չը խրախուսել այդ ընդունակութիւնը, որը գուցէ չունեն ուրիշ ազգերը, թէկուզ հայերից էլ շատ զարգացած....

Մինչդեռ այժմեան պրոգրամման, որ ունեն մեր օրիորդական ուսումնարանները խրախուսում են արդեօք այդ ուղղութեանը, միթէ այն աննշան ասեղնագործութիւնը որը ֆորմի համար մոցրած են մեր օրիորդաց մէջ, փոխարինում են այդ խրախուսանքը. միթէ Լզուլիսի, Ղարաբաղի, Գանձակի, Նուխու, Օհնգազուրի, Ե-

ւնհատական պաշարը: Մինչդեռ հայ աղջկայ օժիտը այժմ պիտի փոխարինէ նորա հօր վերջի կօպէկը և իր սեփական ունեցածը և այդ ունեցածը կայանում է տամորդական կոտորակների, ընդհանուր պատմութեան և աշխարհագրութեան բեկորների վրա....

Եւրոպայից մի տարվայ ընթացքում, ոտը բռնիկ հայ աղջիկը, որի վրա է ի հարկէ գլխաւորապէս մեր խօսքը, աւանդական կերպով պարտաւոր է ոչ միայն մետաքսից վերմակներ գործել, գորգեր, կարպետներ շինել, իր վրայի շորերը պատրաստել բուրդից և մետաքսից, այլ նա պարտաւոր է իր բոլոր բաժինը իր ձեռքով գործել ու հիւսել, նուիրելով նորա մի մասը իրան ծնողաց, ինչպէս երախտագէտ և հաւատարիմ որդու նուիրական պարտքը:

Եւրոպայից է եկել և անցել հայուհու կեանքը, այսպէս է պահպանուել հայ ընտանեաց նիւթական լիութիւնը, բարօրութիւնը,

աշխատանքի բաժանութիւնը, ընտանալով կանոնաւոր ձև, կարող է խոստանալ մեզ հաստատ ապագայ....

Գր. Նիկողոսեան

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՄԵՐ ՀԱՍՏԱՐԱԿԱՆ ՎԵՐՔԵՐԻՑ ՄԵԿԸ

Մի ժողովրդի, մի հասարակութեան գործարարը այն ժամանակէ կանոնաւոր և հաստատ, երբ նրա բոլոր ուժերը դուրսը զարգանում են միասնակ ձգտումների և գաղափարների գրոշակի տակ, իսկ երբ նրա ուժերը դանդաղ են անհասարակութեան խափան մէջ, այն ժամանակ այս հասարակութեան մէջ անպակաս են դանազան անբնական բացարձակ երեղթներ: Հայ հասարակութիւնը համարեա մօտ է այսպիսի դրութեան իր արական և իգական սեռերի անհասարակութեամբ, թէպէտ և բոլոր աղջիկի մէջ տիրում է այս անհասարակութիւնը, բայց նա այնքան զգալի է մեծ չէ, ինչքան մեզանում: Ուսման ծարաւ ունենով հայ երիտասարդութիւնը թողնում է և հայրենիքից հեռանում է դէպի գիտական կենտրոնները, որտեղ նա ձաշակում է գիտութեան պտուղները, որտեղ նա ծանօթանում է աւելի բարձր պրոֆիցիաների հետ, նրա զգայուն սիրտը յափշտակում է փոքր գաղափարներով, նրա մէջ զարթում են աւելի ազնիւ գգացմունքներ, քան այն, որով շողողված է նրան ստեղծող հասարակութիւնը. երիտասարդութեան աւելի տկար, աւելի փոքրոգի անդամները զարհուրելով ապագայում նրանց սպասող կեանքի պատկերով, և կուրոյցած անձնական բարօրութեան զգացմունքով, ընկնում են օտար հասարակութեան

անկարելի է դատել դերասանի խաղալու չորսի վրա: Բայց ուրիշ կողմից եւ հաւատացած եմ որ ոչ մի օրինաւոր դերասան երբէք չի համաձայնի խաղալ զայնպէս մի արուեստական գրուածքի մէջ, փող պ. Աղաւազներ փորձի մի անգամ խաղալ ոչ թէ միայն մի այնպիսի հանրածանօթ պիեսայի մէջ, որի տիպերը անուան են և որի ձևը անյանդիմանելի է, բայց մինչև անգամ փորձի մեր տեղական գրողի, Սուրբուկեանցի զէլի մէջ գրած գրուածքի թէև թոյլ, բայց իրական և կենդանի Սիբայի զեր ներկայացնել, — և այն ժամանակ ես կասեմ նա լաւ դերասան է, թէ ոչ, քայքայ քայքայ որ նա կը խաղայ արուեստական, օղա՞յն, անբնական, իրականութեանը զուրկ, անյարմարութիւններով լի պիեսներում, ինձ անհնարին կը լինի գնահատել, կամ քննադատել նրա և մեր մշտական խմբի բոլոր դերասանների խաղը:

Ես վերս յիշեցի արդէն պիեսայի բոլոր անյարմարութիւնները, անկապ ընթացքը, անբնական դիրքերը, ինձ մնում է միայն աւելացնել և հետեւեալը: Արեւմտը կուրանում է յայտնի չէ թէ ինչպէս և ինչ պատճառով: Եթէ նա կատարակտ ասված կուրութեան ցումով է կուրացել, այսինքն եթէ նրա աչքերը ծածկվել են բարակ սպիտակ փառով, — այն ժամանակ այդ ցաւը յանկարծակի չէ յայտնվում: Եթէ յանկարծակի է կուրացել, — այդ ոչ մի բժշկական օպերացիայով բժշկել չէ կարելի: Իսկ Արեւմտը ուժ ասարի կըր լինելուց յետոյ, բժշկվում է Գարսի բժշկի ձեռքով մի րօպէում և դուրս է վաղում միւս սենեակից դեռ երեսորդի վզին, աղաղակելով զեւ տեսնում եմ... Կարծես թէ այդ տեսակ ծանր ցարի բժշկելը նոյն է ինչ որ մի մարդու միտքը ամբողջ... Կատարակտի արդող օպերացիայից յետոյ հիւանդը, ինչպէս յայտնի է, ամիսներով պէտք է նստի մութ սենեակում, մինչև որ կատարակտն առողջանայ...

Եւ անա այդ տեսակ անբնականութիւններով լի է պիեսան... Հասարակութիւնը կատարի կերպով ծախանարում է, որովհետև է ֆէկտաներ շատ կան, թէ՛ պիեսայի ամբողջ ընթացքը վերին աստիճանի անօրին է: Հասարակութիւնը ծախանարում է, երբ ամբողջ, սեղանը և նրա վրա դրած շամազանը ընկնում են, երբ կուզ ունեցող բժիկ

Գարսին իր կուզի վրա հանաքներ է անում, երբ կըրը առողջանում է, երբ Լուիզա և Սուսաննա սպառնալիքներով ծանապարհ են գցում Արմանին և այլն... Եթէ կըր, միշտ է ֆէկտ, աւանց բովանդակութեան...

Այդ տեսակ պիեսայից ինչ է դուրս բերում հասարակութիւնը... Միայն այդքան. զինչ լաւ էր այն կուզվանք, կամ ինչ լաւ էր ներկայացնում Աղաւազներ կողմից. զարմանալի է ինչպէս նա երկու գործողութիւնը շարունակ իր աչքերը շուռ էր տալիս, այնպէս որ միայն սպիտակ էր կրեւում աչքերի մէջ... և այլն:

Բայց մի իրական օղոս, մի օրական ինդիկ յարուցանելով, — դա մեր կօմիտեօտի կարծիքով բեմի գործը չէ:

Այն ինչ թատրօնը միայն այն ժամանակ կարող է կրթողական ներգործութիւն ունենալ ժողովրդի վրա, երբ նա ձեռք ձեռքի տուած ընթանում է դպրոցի, լրագրութեան, հասարակական կարծիքի հետ միասին, երբ նա յարուցանում է օրական ինդիկներ, մտում է, դրոյում է հասարակութիւնը դէպի առաջադիմութիւն, զարթոնցիւով նրա մէջ իր հասարակական երեղթների ինքնաքննութիւնը:

Թատրօնը նոյնը պէտք է անի, ինչ որ անում է ամենօրեայ լրագրի առաջնորդող յողուածը. նա պէտք է զարթոնցիւով օրով հարցեր: Նոյնը անում է և ժամանակակից րօմանը: Նա կամ գրողում է նոր մտքեր, կամ մտքովում է քննասկար երեղթները: Վերջինքը հուրհանիելին: Երբ որ Ռուսաստանում յարուցվեցաւ ճորտերի աղաւթութեան ինդիկը, հուրհանիելի գրեց «ЗАПИСКИ ОХОТНИКА» երբ որ յայտնվեցան Ռուսաստանում նոր ձեռի, մարդիկ, այսինքն խօսքի բայց ոչ թէ գործի մարդիկ, ուսու երեկի հեղինակը ստեղծեց իր «РУДИНЪ» տիպը, կըր ներհիտաների տիպեր յայտնվեցան առև հասարակութեան մէջ, հուրհանիելի գրեց «ОТЦЫ И ДЕТЯ» բովանդ, որի մէջ մտաբեց այդ տեսակ երիտասարդութիւնը բազաբով տիպը ներկայացնելով, վերջապէս Նեչայեվի պէս ժողովրդական անախող և թերուս պրօպագանդիստների Ռուսաստանում շատանարում պէս, հուրհանիելի գրեց «НОВАЯ» բովանդ, որի մէջ Նեմոգանովի տիպի մէջ մտաբեց այդ ուղղութեան մարդիկներին:

Նոյնը անում է և թատրօնը: Երբ ճորտերի աղաւթութիւնից յետոյ հաստատվեցան նոր յարաբերութիւններ աղաւթած ճորտերի և նրանց կառաւածաբեքերի մէջ, Պոտեխին գրեց «ОТЪБЪЗАНІЯ ДЯВОЛА» պիեսան երբ լրագրութեան և հասարակական կարծիքի մէջ յարուցվեցաւ հրէաների հարցը, այդ հարցի մասին շարունակվում էր պոլէմիկը, և օրէնսդրութեան մէջ պատրաստվում էին հրէաներին միւս քաղաքացիների հետ քիչ թէ շատ հաւասարեցնող նոր օրէնքներ, «СОВРЕМЕННАЯ БАРЫШНЯ» պիեսան, որի մէջ օրիորդ պիեսում է հրէայ ուսանողին, աւանց իմանալով թէ նա հրէայ է, բայց երբ իմանում է, դարեւով արմատացած նախապաշարմունքը րօպէական կերպով յաղթում է սիրոյ զգացմունքը....

Ան ինչ է նշանակում օրական հարցեր յարուցանել բեմի վրա: Երևակայեցէք ձեզ որ օրէնքը դրութիւնը պատրաստում է մի նոր օրէնք անհարազատ երկխանների վերաբերութեամբ, կամ ապահարզանի մասին մի նոր օրէնք, կամ դաւաճութիւնների աղաւթութեան օրէնքը, — և անա բեմը ներկայացնում է նոյն ինդիկների քննութիւնը գեղարուեստական ձևի մէջ և այդպիսով պատրաստվում է հասարակական կարծիքը նոր օրէնքների իրագործելուն և հասարակութեան մէջ զրբանց տարբանալուն....

Եւ դուք կարծում էք որ նոյն տեսակ օրական ինդիկները չը կան և մեր հասարակութեան մէջ... Ընտանիքի բռնաւորութիւնը, մեր օրիորդներից ստացած դարդակ ուսումը, որով նրանք չեն կատարազատ երկխանների անօգնական գրութիւնը, մեր ամուսնական շահատէր յարաբերութիւնները, սեփական աշխատանքով ապրելու ինդիկները, մեր բարձր ուսում ստացածների հասարակական մակերևոյթի տակ ընկնելը և նրանց անտարբերութիւնը դէպի ամեն առաջադիմութիւն... և այլն, ինչքան ուղղում էք....

Սուրբուկեանց սկսել էր այդ ուղղութեամբ գրել, բայց դժբաղդաբար կէս ծանապարհի վրա կանգնեց և չը շարունակեց:

Բայց նիւզ մենք ինչպէս չենք կարող հեղինակել և պէտք է բաւականանալ միմիայն թարգ-

մանական թատրոնական պիեսաներով, գոնէ թարգմանելով օտար գրականութիւններից այնպիսի պիեսաներ, որոնց առաջնորդող գաղափարը յարմար է դալիս մեր կենսական օրական ինդիկներին, բայց ոչ թէ զայր, «Նկարչի դուստր», «Վեր աւանց համարանա» և ուրիշ նրանց նման անմիտ պիեսաներ....

Վերջը մի քանի խօսք ուղղում եմ դէպի կօմիտեալը և նրա ղեկիւնները, Կերասանները երբէք օրինաւոր կերպով իրանց դերերը չը գիտեն: Տիրութիւն, երբ մոռացել է ինչ պէտք է ասի, կըրել նուս է անտեղի կերպով արդէն ասված ֆրազան, ժընդվիւզը (կոյսը) ամենաողբերական րօպէում (հինգերորդ գործողութեան մէջ) դուրս է գալիս մի հինգ րօպէով սենեակից, յայտնի չէ թէ ինչ հարկաւորութեան համար և յետոյ նորից մտնում է բեմը: Ի՞նչի ծառան միշտ մտնում է երբ որ նրան չեն կանչում և երբ որ արդէն կանչանաւ է դրան մօտ, այն ժամանակ պարտքը դանդաղ է տալիս: Երբ Արեւմտը Ի՞նչի ուղարկում է մէկին նամակ տանելու, ծառան ասում է զիսկոյն գնում եմ, բայց դարձեալ մնում է և Արեւմտը չէ ասում նրան զինչի չես գնում... Այդ այն պատճառով է, որ Ի՞նչի գիտէ թէ Արեւմտը մի մնօջօք պէտք է ասի և այդ մնօջօրից յետոյ ինքն էլ մի մնօջօք ունի ասելու....

Վերջապէս հինգերորդ գործողութեան մէջ Արեւմտը ոչ թէ միայն կոյր է, բայց և խուլ է, որովհետև երբ նա խօսում է ժընդվիւզի հետ, աւանց իմանալով թէ Տիրութիւնը ներկայ է, այդ վերջինը այնքան բարձր է բղաւում, որ Արեւմտը անպատճառ խուլ պէտք է լինի նրա ձայնը չը ԼՍ սեղե համար: Բայց նա լսում է իր հօր ձայնը միայն այն ժամանակ երբ պիեսայի մտքով հարկաւոր է որ լսի....

Վերջացնում եմ խօսքս կրկին դիմելով կօմիտեալին և ասելով. ցաւալի է երբ մտաւորապէս անպատրաստ մարդիկ յանձն են առնում ժողովուրդը առաջնորդելու:

գիրքը և սեփական ունայնութեան փոշի մէջ թաւայլում. իսկ աւելի վատահները վերագրանալով դէպքի հայրենիքը խեղդում են շրջապատող կեանքի մեռնող ալիքների տակ, նրանք մտանում են իրանց բարձր իդէալները, բարոյական պրինցիպները, որոնց համար նրանք այնքան զոռում, զոչում էին ուսանող ժամանակը: Թէ առաջին և թէ երկրորդ երևոյթը շատ փաստակար և հայ ազգի պէս նոր դարգացող ժողովրդի համար. մեր նոր ուժերը այնքան քիչ են, որ նրանց մի քանիսի կորուստը մեզ համար պէտք է զգալի լինի, բայց դեռ կորստեան մտքի հետ կարելի է հաշտուիլ, աւելի վատ հետևանքներ ունի մեզ համար այն հանգամանքը, երբ մեր բարոյական և մտաւորական գարգացած ուժերը խեղդում են մեր մեռնող կեանքի ալիքների տակ, այս նոր ուժերը փոխանակ նոր գաղափարների, այնիւզ գաղափարների առաքելաներ դառնալու, իրանք են մեռնում բարոյական, փոխանակ հին կեանքը նոր գաղափարների կրկնով վերանայնալու, իրանք են ընկնում հուսկեան հնաց մէջ... կրկնում են որ այս երևոյթը աւելի կորստական, աւելի փաստակար է:

Այս փաստակար երևոյթները պատճառները շատ են, բայց ես այս յօդուածովս ուշք եմ դարձնում նրանցից մէկի վրա, որը իմ կարծիքով ամենամեծ նշանակութիւն ունի այս հարցում. իմ խօսքս մեր իրական սեռի անհամաձայն տկար և չնչին գարգացման մասին է, երբ արական սեռը ստանում է բարձր կրթութիւն, իրականը—այն էլ նրա փորձաքննութիւնը հասնում է տարրական կրթութեան աստիճանին. երբ արական սեռի մտաւորական և հոգեկան աշխարհը լայնանում է, իրական սեռը դեռ պտտում է նահաստական կեանքի խաւարի մէջ, հասկանալի է որ բարձր գարգացած երիտասարդը չէ կարող գտնել այս շրջանում իր կեանքի ճշմարիտ բարեկամին, այն բարեկամին և ընկերին, որը պիտի ապրէ նրա հետ մի կեանքով այս բառի ամենալայն նշանակութեամբ, որը պիտի հասկանայ նրա ձգտումները և օգնէ նրան իր մտաւորական և հոգեկան ուժերով. նա չէ կարող գտնել այն կնոջը, որը կաթիլ հետ միասին պիտի ծծեցնի իր գաւակին հասարակական գաղափարները և գաղափարներ, որը բացի իր պաճուճանքներից ծանօթ լինի ուրիշ կենդանացող և ազնուացնող խնդիրների հետ:

Նոր մտքերի և գաղափարների ամենանշանակալի համար կողմ է կիւնը, նա միշտ կողմ է բարի մտքերի ջերմեանը տարածողը, ընդհանրացնողը, բաւական է որ յիշեցը, թէ ինչպէս կիւնը օգնեց քրիստոնէութեան տարածվելուն, մեր աղքատիկ պատմութիւնը պարզեց մեզ Սանդուխտի և Թարսիսիանոյի պէս հերոսահիներ, որոնց հովանաւորութեան տակ քրիստոնէութիւնը մուտ գործեց Հայաստան. մեզ պէս փոքրթիւ ազգի համար մեծ յանցանք է մտանալ կնոջ բարձր հասարակական կոչումը, մեր կեանքի ամենագլխաւոր հարցերից մէկը պէտք է լինի կնոջ մտաւորական կրթութիւնը, նրա բարոյական վերակենդանութիւնը և նրա կատարելագոյնութիւնը բնաւորական յիշից: Հայ երիտասարդի ետեւից պէտք է հետեւէ և հայ օրիորդը դէպի մտաւորական կենտրոնները, որտեղ այսերկու ուժերը միասին գարգանալով և զբաղաւորված միասնական գաղափարներով և ձրգանումներով պէտք է բացեն նոր կեանքի ասպարէզը:

Իր անցեալ տարի «Մշակի» թերթերում առաջարկեց կազմել «կեանքի ընկերութիւն», նրա նպատակներից մէկն էլ հայ կնոջ բարձր կրթութիւնն էր. մեր հասարակութիւնը անտարբեր մնաց այն առաջարկութեան. նա կարծես ամեն մի գործում զուրկ է ինչիցատիպից, նա պատրաստ է կատարված փաստին երկրպագելու, բայց ինքը անընդունակ է ըս-

տեղծելու նրան: Կ. Պոլսում կազմված «Պարզասեր հայուհեաց ընկերութիւնը» աւելի մեծ հետաքրքրութիւն և համակրութիւն շարժեց թէ մամուլը և թէ հասարակութեան կողմից, քան առաջարկվող ընկերութիւնը, չը նայելով որ «Պարզասեր» ընկերութեան նպատակն է աւելի հարուստ հայ կնոջ ազատել մի քանի շալո պաճուճանքներից, միևնոյն կանանց ընկերութեան նպատակն էր հայ կնոջ բարոյական վերակենդանութիւնը, նրա մտաւորական գարգացումը, նրա մարդկային իրաւունքների վերակենդանումը և նրա կատարելագոյնութիւնը: Հասարակական անտարբերութեան դառն բաժակը նոր սերունդը ստիպված է լսելու. նա իր ուսերի վրա պէտք է տանի նրա բոլոր ծանրութիւնը, ուրեմն նոր սերունդը պէտք է մտածէ վերոյիշեալ հարցի մասին, հայ ուսանողութիւնը առաջինը պէտք է ձայն բարձրացնի այս սրբազան գործի համար: Մեր նախորդները երբեք յօրինեցին, գովեցին հայ աղջկայ Ֆիդիկական գեղեցկութիւնները, իսկ մերք պարտաւոր ենք նպատակու. նրա մտաւորական և հոգեկան գեղեցկութեան: Ես փաստահամարում եմ յայտնել Մոսկվայի հայ ուսանողութեան կողմից, որ նա բոլոր սրտով պատրաստ է օգնելու թէ ներթափաչեւ և թէ բարոյական ամեն մի հայ կնոջ, որը կը վաճառէ բարձր կրթութեան: Ես համոզված եմ որ Մոսկվայի հայ ուսանողութիւնը ընդունակ է մի այսպիսի գործ կատարելու, որովհետեւ նա արդէն պոչ է տուել թէ որպիսի համակրութեամբ կարողանում է օգնել հայ աղքատ երիտասարդին. այսպէս նա պիտի առաջին բայը անէ այն մեծ շարժման, որը կրում է իր վրա «հայ կնոջ մտաւորական և բարոյական վերակենդանութեան» անունը, որից կախված է ամբողջ հասարակութեան կանոնադրող գարգացումը և նրա երջանկութիւնը:

Ն. Աբէրեանց

Մոսկվա.

ՆԱՄԱԿ ԽՐԱԳՐԻՆ

Սեան, 15 յունվարի
Ան ընդ սմին ուղարկում եմ 23 րուբլ, խնարհաբար խնդրելով հասցնէք «Արարատեան» ընկերութեան ձեռագիր ի քաղաքն Վան ի Լիւբ գիւղը ի ձեռն Յունան Յակոբ Վարդապետեանին ստանալ պատասխան և շուտով ուղարկել ինձ: Իմ հասցէս է՝ Յակոբ վարդապետ միաբան Սեանայ, ի գիւղն Ելենօվկա ի Սեան:

Յակոբ Վ. Մկրտչեան

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Շաբաթ, յունվարի 26-ին Գողթրուա եղբայրների Ֆրանսիական ցիրկում լինելու է թիֆլիսի հասարակութեան սիրելի պար եկող արտիստ Գրա-ցիօզի բենեֆիկը: Այդ ներկայացման ժամանակ շատ նորութիւններ են լինելու, իսկ կիրակի, յունվարի 27-ին մի նոր պատմական ֆանտաստիական նշանախաղ է ներկայացվելու, որի վերնագիրն է «Օրբելու» և իր բարեկամ Քերտարմը: Այդ նշանախաղի համար նոր գեղարարներ և զգեստներ են պատուիրել Գողթրուա եղբայրները: Շաբաթ և կիրակի օրվայ ներկայացումների համար պահված են 1 էօնս և իւրիս վերսպեղելու է կվիլլորիտ արտիստները, որոնք շուտով գնալու են թիֆլիսից: Տեղերի գները սովորական են, ներկայացման սկիզբը 7 1/2 ժամին:

ՆՈՒԻՈՒՑ մեզ գրում են. «Նոր հոգաբարձուները շատ աշխատեցին, որ հները 500 ր. աւելի պարտքի համար վկայական տան, բայց այս վերջինները չը համաձայնեցին: Նոր հոգաբարձուները ձարահատված նրանցից հաշիւները առանս:

Վաղախի գաւառի մէջ գտնված կՈՂԲ գիւղից մեզ հաղորդում են, որ գիւղի ծխական քահանայ Աբգարիտ Տէր-Յարութիւնեանի աշխատութեամբ մի ծխական դպրոց է բացվել:

Մեզ գրում են ՆՈՒԻՈՒՑ. «Բացի այն 15,000 րուբլուց, որ հաւաքվեցաւ մեր քաղաքում ցորեն գնելու և մի և նոյն գնով աղքատների վրա ծախելու համար, թիֆլիսից դարձաւ 5000 րուբլ ստացվեցաւ, որով թիֆլիսում և Բաղուրի մէջ պէտք է ցորեն առնելի և աղքատներին արվի 10 տարի ժամանակով:»

ՀԻՆՆԱԽՈՒՄԻՆԻՍՏ մեզ հաղորդում են, որ թատրոնային երիտասարդները չափազանց դժուարանում են պիեսայի ընտրութեան մասին, որով մէջ սիրող մասին մի բառ անգամ լինի: Բեմ դուրս եկող կանայք աղէտ հասարակութիւնից արհամարհված են: Թղթակիցը լսել է, որ հինգ տարի առաջ օր. Աւետիբեանը բեմ է դուրս եկել և նրան հասարակութիւնը մինչև այժմ անպատու է: Թատրոնասէրները առհասարակ նախընտանցներ կարծիքով լինը են:

Մեզ գրում են ԱՅԱԼՔԱՍՏԱՅԻՑ. Արտվինի բնակչներից մէկը վերադառնալով Արդահանից, կը անցնում է կարծախ գիւղի մօտ եղած նախկին պահականոցի (ПОСТ) առաջ, պատահում է մի նայի, որ խնդրում է արդվինցուն օգնել իրան պահականոցում մնացած իր հիւանդ ընկերին ձիու վրա նստեցնելու համար: Արտվինցի հայը օչինչ չը կասկածելով, գնում է և կարծեցեալ հիւանդին արագ է խմայնում, հաց է ուտացնում նրան կարգուրելու համար: Կարծեցեալ հիւանդը արտվինցու օգնութեամբ վեր է կենում և յանկարծ բռնեցքի մի այնպիսի հարուստ է տալիս արտվինցուն, որ նա ուշափոխված գետնի է գլորվում: Չարագործները խեղճի ոտք ու ձեռքը կապում են, զրպանից հանում են նրա ունեցած փողը և իրանք փախչում են: Արտվինցի մի ամբողջ գիշեր մնում է կապած և վերջ ի վերջոյ նրան աջողվում է կապանքներից ազատվել և գալ Ախալքալար: Կողոպտվածի ձին, որի վրա չարագործները հեծել և փակել էին, գտան քաղաքի մօտակայ վ. գիւղի մօտ: Այդ գործի մասին արդէն քննութիւն է սկսված:

Մեզ հաղորդում են ԱՅԱԼՔԱՍՏԱՅԻՑ, որ այդ տեղ նուիրատուութիւններ են հաւաքվում առս բանաստեղծ Լեւոնտովի արձանի համար, որ պէտք է դրվի Պիտաղորոսում:

ԹԻՖԼԻՍԻ մթերանոցում պաշարեղէնների գինը հետզհետեւ բարձրանում է: Մտի ֆունտի գինը նշանակված է 12 կ., բայց 15 կ. հազիւ կարելի է օրինաւոր միս գտնել:

Վ. Ա. ԳՈՒԼԻՍԻՑ գրում են, թէ դպրոցների հին նուիրատուութիւնների պարտաւորակները նորոգվեցան, որոնց ժամանակից 10 տարուց աւել անցել էր: Եւ մի քանի պարտուներ նոր նուիրատուութիւններ արեցին, կղաքը Տէր-Միքէլեանը նուիրեցին 3200 րուբլի, որի տոկոսով մշտապէս 4 օրդեգիր և 2 օրդեգրուհիք պիտի սովորեն Ազուլիի դպրոցներում: Պ. Ս. Հախնազարեանը նուիրեց 600—րուբլ, որի տոկոսով մի օրդեգիր պիտի սովորի նոյն դպրոցներում յանուն իր հանգուցեալ հոր: Եղբարք Մ. և Ս. Աբեանցները նուիրեցին նոյն մտքով 300 րուբլի:

Վ. Ա. ԳՈՒԼԻՍԻՑ հաղորդում են, թէ ցորենի պուրը այստեղ ծախվում է 3 րուբլ 20 կօպ. և շատ աղքատներ հաց չեն գտնում ուտելու: Հասարակութիւնից ընտրվեցան եօթն անձինք, որոնք յօդուտ աղքատների ստորագրութիւն բաց արեցին, որի գումարը հասել է 1000-րուբլու: Այս գումարով ցորեն են առնում և էժամ գնով, այսինքն պուրը 1—ր. 20 կօպէկով ծախվում են աղքատներին: Յանկախ կը լինէր, որ ուրիշ տեղերում աղուղեցիներից օրինակ առնէին:

Մեզ խնդրում են տպել հետեւեալը: «Այս 27-ին, կիրակի օրը, ժամը 11-ին առաւօտեան, թիֆլիսի Ս. Գայրանեան օրիորդական Ուսումնարանի դահլիճում պիտի կարդացվի ժամանակաւոր մասնագործի ձեռքով պատրաստված «Հայուհեաց բարեկործանական ընկերութեան» կանոնադրութիւնը: Այս մասին մասնագործը պատիւ ունի յայտնելու թիֆլիսի յարգելի հայուհեաց, խնարհաբար խնդրելով պատուել յիշեալ նիստը իրանց ներկայութեամբ:»

ՆՈՒԻՈՒՑ մեզ գրում են: «Մեր հինգ համարարանականներից մինը պակասեցաւ. դա է մեր քաղաքին յայտնի փաստաբան Միքայէլ Տէր-Աւետիսեանց, որ երկարուտ բարակացուց յետոյ,

վախճանվեցաւ յունվարի 7-ին: Գուցէ հարցնէք, թէ ինչ հասարակագուտ գործերով նշանաւոր եղաւ հանգուցեալը: Յաւում եմ որ ձեր հարցին գոհացուցիչ պատասխան չեմ կարող տալ:»

Մեզ հաղորդում են ՆՈՒԻՈՒՑ որ այդտեղի նոր հոգաբարձուները երկուսը, պ. պ. Յ. Տէր-Խաչատրեանց և Մ. Արարատեանց յունվարից արդէն սկսեցին ձրիապէս դատաւորութիւն անել ուսումնարանում, մինչև որ դպրոցը կապահովվի ներթական աղբիւրներով:

Շնորհակալութեամբ ստացանք պ. բժիշկ Գ. Տէր-Գրիգորեանցի «Վարակիչ հիւանդութիւններ» վերնագրով գիրքը: Այդ գրուածքը մաս մաս տպվում էր «Արարատ» ամսագրի մէջ, իսկ ներկայ 1880 թ.ին հրատարակվեցաւ առանձին գրքովով վաղարշապատում, Ս. Էջմիածնի տպարանում: Հեղինակը խօսում է իր գրուածքի մէջ ամեն տեսակ վարակիչ հիւանդութիւնների մասին՝ ծաղիկ, կարմուկ, սկարլաթին, բժարա տիֆ, անդալաքած անոն, շիֆտերիա, ընդհատ տեղ, խօլերա, դեղին տենդ, որովայնախիֆ և ժանտախտ: Մեզ անհասկանալի է թէ ում համար և ինչ նպատակով են գրվում այդ տեսակ գրքեր: Եթէ պ. բժիշկը գրել է այդ գիրքը իր հիմունքները ցոյց տալու համար,—այն ժամանակ մեք խօսք չունենք անելու: Բայց եթէ գիրքը հեղինակած է որպէս ժողովրդական ձեռնարկ ամբողջ առաջնորդելու նպատակով վարակիչ հիւանդութիւնների դէմ նրան պահանջում համար,—գրուածքը ամենին իր նպատակին չէ հասնում: Գիրքը լի է ցիտատներով երեկի բժշկական հեղինակութիւններից, բայց ոչ հիւանդութեան նկարագիր կայ, որ ժողովուրդը նկարագրված հիւանդութիւնից օգուտ քաղի, երբ հանդիպում է իրականութեան մէջ նոյն հիւանդութեան նշաններին, ոչ էլ պահանջի և բժշկող միջոցներ են ցոյց տաւած գրքի մէջ: Հեղինակը շատ է խօսում հիգիենական և անսխիզադական միջոցների վրա, բայց այնքան ընդհանրական ձևով որ գիրքը աւելի նման է մի ձեռնարկի պետութեան, նահանգի, կամ գաւառի վարչութեան ձեռքում ուղեցոյց լինելու, քան թէ մի ձեռնարկի ժողովրդի ձեռքում պիտանի լինելու համար: Միայն իր գիտութեամբ փայլուն համար չարժէ գրել հայերէն լեզուով այդ տեսակ գրքեր, իսկ հայ ժողովրդի համար դա ապարդէն աշխատանք է, որի համար հարկաւոր են հասկանալի, ժողովրդական և գործնական խրատներ վարակիչ հիւանդութիւններին առաջն առնելու համար: Ուրեմն հայերէն լեզուով այդ տեսակ գիրք հրատարակելը բոլորովին ապարդիւն է, իսկ առուերէն լեզուով նա կը լինէր միայն մի թիղթ քաղուածք արդէն յայտնի գրուածքներից: Եւ «Արարատ» ամսագիրը երեակայում է իրան որ մեծ օգուտ է բերում ժողովրդին հրատարակելով այդ տեսակ գրուածքներ, որոնք բոլորովին անպէտք են ժողովրդի համար:

«ՄԵՍԿԻ» ՀԵՌԱԳԻՐՆԵՐ

ՄԻՋԱԶԳՅՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵՆՑ

Ս. ՊԵՏԵՐՔՈՒՐԳ, 23 յունվարի: «Правит. Вѣстн.» լրագիրը հաղորդում է հետեւեալը: Հրամայված է, որ 1880 թ.ին առաջին կէտում, Կիէվի, Վոլինիսի և Պոդոլիսի նահանգներում, դատաստանական ընդհանուր օրէկը ներ մտցնելու: Նոյնպէս հրամայված է, որ Եստրի, գաւառական ուսումնարանի փոխարէն, վեց դատաստաններով բէշակական դպրոց բացվի: Կովկասեան գիւնուորական բժշկական մասնի տեսուչ Բէմլեարին շնորհված է Աննա առաջին աստիճանի ջրանշանը:

10ՆԳՕՆ, 22 յունվարի (3 փետրվարի): Լօրանով երէկ հասաւ այստեղ, և այսօր այցելեց ԲիկոնաՅիլլիցին:

ԻՆԵՐԼԻՆ, 22 յունվարի (3 փետրվարի): Հաւատացնում են, որ Ֆրանսիական դեպուանը վաղը ուղևորվում է դէպի Ֆրանսիա:

10ՆԳՕՆ, 24 յունվարի: Այսօր ժամը 2 1/2-ին Վիկտորիա թագուհին բացեց պարլամենտը: Լորդ Կէրն կարդաց դահական ձառը, որ շատ խաղաղասիրական է:

Խաղաղի—հրատարակող ԳԻՐԳՈՒ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

